

Ülkemin Açmayan Çiçekleri

*Aslında hiç kimse sadece kendisi
için yaşamaz dünyada...*

ROMAN

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

AHMED GÜNBAŞ YILDIZ

1941 yılında Tokat'ın Reşadiye kazasına bağlı Kızılcaören köyünde doğdu. Annesi Saniye Hanım, babası Haydar Bey'dir. Öğrenimine köyünde başladı ve on yaşına kadar orada sürdürdü. Daha sonra babasının işi dolayısıyla Ankara'ya yerleşen ailenin bir ferdi olarak, Hüseyin Güllüođlu Ortaokulu ve Yeni Mahalle Lisesi'nde öğrenimine devam etti. Bu arada edebiyata ilgi duydu ve şiirler yazdı. İlk zamanlarda şiir bir tutku hâline gelmişken, zamanla edebiyatın diğer dallarına da ilgi duymaya başladı. Hikâyeleri ve makaleleri muhtelif dergi ve gazetelerde yayımlandı.

Ahmed Günbay Yıldız, asıl yükselişini romanla yaptı, romanda karar kıldı. *Çiçekler Susayınca*, *Yanık Buđdaylar* ve *Figana* romanları muhtelif gazetelerde tefrika edildi ve daha sonra kitap hâline getirildi. Bunu diğer romanları takip etti.

Yazar, eserlerinde Türk toplumunun her kesimini ele aldı ve işledi. İyi ve kötü yönleri ile insan ve toplum arasındaki etkileşimin ötesindeki sebepleri tespit ederek gözler önüne serdi. Ayrıca çözüme yönelik ipuçları da verdi.

Yazar evli ve dört çocuk babasıdır.

Yayımlanmış eserleri:

1- <i>Çiçekler Susayınca</i>	28- <i>Sitem</i>
2- <i>Yanık Buđdaylar</i>	29- <i>Siyah Güller</i>
3- <i>Gurbeti Ben Yaşadım</i>	30- <i>Hülyalar Hüzün Açtı</i>
4- <i>Ülkemin Açmayan Çiçekleri</i>	31- <i>Güneşe Matem Düştü</i>
5- <i>Al Yüreğim Senin Olsun (şiir)</i>	32- <i>Leyl Işıkları</i>
6- <i>Benim Çiçeklerim Ateşte Açar</i>	33- <i>Günahın Rengi</i>
7- <i>Aynada Batan Güneş</i>	34- <i>Yıllar Geriye Dönse</i>
8- <i>Dallar Meyveye Durdu</i>	35- <i>Seni Unutmaya Gücüm Yetmedi</i>
9- <i>Bir Dünya Yıkıldı</i>	36- <i>Sevmekten Korkuyorum</i>
10- <i>Üç Deniz Ötesi</i>	37- <i>Ona Secde Yakışıyor</i>
11- <i>Sevdalar Sözde Kaldı</i>	38- <i>Gül ve Hüzün</i>
12- <i>Sahibini Arayan Mektuplar</i>	39- <i>Kiralık Hayaller</i>
13- <i>Hayata Dair Notlar (deneme)</i>	40- <i>Orada da Yıldızlar Kayar mı?</i>
14- <i>Gün Sular Akşamın Mateminden (şiir)</i>	41- <i>Kayıp Sabahlar</i>
15- <i>Afedersin Hayat</i>	42- <i>İstanbul Yüzlü Kadın</i>
16- <i>Gelirim (şiir)</i>	43- <i>Kendimi Unutup Sana Ağladım</i>
17- <i>Yürekte Büyümek</i>	44- <i>Efkâr Vakti</i>
18- <i>Sokađa Açılan Kapı</i>	45- <i>Babamdan Sonra</i>
19- <i>Boşluk</i>	46- <i>Kelebekler Gamsız Uçar</i>
20- <i>Sular Durulursa</i>	47- <i>Beyaz Atlı</i>
21- <i>Ekinler Yeşerdikçe</i>	48- <i>Kaderin Çağırdığı Yerdeyim</i>
22- <i>Mavi Gözyaşı</i>	49- <i>Aşk Diye Bir Şey</i>
23- <i>Azat Kuşları</i>	50- <i>Anular da Yakılır</i>
24- <i>Gönül Yarası</i>	51- <i>Gidersen Veda Etme</i>
25- <i>Aşka Uyanmak</i>	52- <i>Cemre Önce Kalber Düşer</i>
26- <i>Bahçemde Hazan (şiir)</i>	53- <i>Son Kale</i>
27- <i>Figana</i>	54- <i>Kalbime Sensizliđi Anlatamadım</i>

Gece

Güneş yine hüznü bir vedanın hazırlığı içindeydi. Batı yakasında, yün öbeği gibi dağılmış esmer bulutların arasından, pas kızılı bir renkte, uçuk benizli çiçek buketlerinin eşliğinde anlamlı bir göz kırpması vardı yeryüzüne... Taze, taptaze, el değmedik umutlar için, yeniden doğacağını muştuluyordu sanki gözlerden ayrılırken...

Çalışma masasının başındaydı. Duygu sağanağı vardı baygın gözlerinde. Elini çenesine dayamıştı. Tülleri açık duran pencereden, Marmara'nın engin sularına kaptırmıştı gözlerini. İhtişamlı yalının bahçesine çekiyordu arada gözlerini, sonra Marmara'nın sularına ve ardından da gökyüzüne...

Koskoca yalıda tek başınaydı şu an. Sıkılmıştı. Bayatlamış, koyu bir yalnızlık duygusu hâkimdi gözlerinde. Bozulmayan, iniltili sessizlik, katı ve aşılmaz duvarlar örüyordu üzerine... Genç kız sıkılmış, bunalmıştı. Annesi ve babası Amerika'daydı. Tam bir hafta olmuştu onlar gideli. Annesinin hastalığı, onu haddinden fazla etkilemiş, yufkalaştırmıştı yüreğini. Yalnızlığa hiç ama hiç alışamamıştı. İlk defa tek başına kalışı, vehmini artırıyor, aklına kötü kötü şeyler geliyordu...

Bir şeyler karalamak, vakit geçirmek için oturmuştu masasının başına. Sıkıntı düşüncesini çepeçevre sarmıştı onu. Ellerini ovuşturdu, parmaklarını sıkı kırarcasına... Ama ne yapsa da düşüncesini bir türlü toplayamamıştı.

Derin bir nefes indirdi ciğerlerine, ruhundaki bunaltıyı dağıtmak için başka çareler aradı. Usançlı bir çehresi vardı. Batmak üzere olan güneşe çevirdi bakışlarını. Bulutların arasında tutuşan kızıl meşaleler onu etkilemiş olmalı ki tek bir noktaya perçinlemişti gözlerini... Dünyadan çekilmiş seremonisi düzenleyen güneşi içli bir seyirle uğurlayan gözlerindeki buharlaşmalar, hüznün derinliklerinin en açık ifadesiydi...

İçindeki sıkıcı havanın kasvetli pençesini duygularından çekebilmek için, deruni bir gönülle dualar mırıldanmaktaydı dudakları...

Hastalığın fazla abartılmamasını istemişti doktorlar, ama Esra, annesi için haddinden fazla endişeleniyordu. Evin tek kızıydı Esra. Şefkatin ve sevginin, en görkemli kundaklarında sarılan duygularla büyütülmüştü. Belki de bu yüzden, biraz daha hassas ve başkalarına nispetle biraz daha alıngandı. Kuralcıydı her şeyden önce... Babasının ve annesinin arzuları, âdeta kanun hükmündeydi ona göre.

Hayatta ne istemişse yerine getirilmişti. O halde Esra için o fedakâr insanların arzuları da birer kanundu... Onları havaalanına kadar götürüp uğurlamıştı... Dalgın bakışlar güneşin veda tablosunun ortasına, ayrılık anlarının fotoğrafını oturttu ve iki vedayı birden kazıdı yüreğine...

Annesi, bozuk bir moralle bakıyordu gözlerinin içine. Babası, en içten duygularla kollarını boynuna dolamış, ondan bir şeyler istiyordu giderken. Sevginin, hissiyatın, en

belirgin edalarını taşıyordu bakışları. Gönlünün esintileri sesinin tonuna bile yansımıştı:

“Kendine iyi bak!”

“Merak etme babacığım. Beceriksiz bir çocukmuşum gibi davranmaktasın hâlâ...”

Hafif bir azar oluştu keskin bakışlarda ve sitem doluydu seçtiği kelimeler:

“Şirkete iyi bak demiyorum kızım. Seni beceriksiz biri gibi görsem, önce şirkete iyi bak demem gerekmez miydi? Sen her şeyden çok daha kıymetlisin.”

“Sağ ol babacığım, şaka yaptım sadece.”

“Ha, hizmetçiye ve eşine izin yok. Biz dönünceye kadar evden hiç ayrılmayacaklar.”

Kirpikleri naz dolu bir stille yumulup açıldı:

“Peki!”

Esra, tam babasından ayrılıp annesine sarılacaktı ki babası omzundan sıkı sıkı tuttu onu:

“Bitmedi henüz!”

“Unuttuğunuz başka bir şey mi vardı?”

“Evet.”

“Dinliyorum.”

“Üvey amcan.”

“Ne olmuş amcama?”

“Biliyorsun, evimize gelmeleri yasak. Annesinin ve amcanın... Yokluğumuzdan faydalanıp yasağı delmek isteyebilirler.”

Durakladı. Başını hafifçe öne yıkıp göz kırptı:

“Merak etme babacığım.”

Fakat nedenini şimdiye kadar sormamıştı. Yine öyle yaptı. Sahi, neydi bu katı kuralın esrarı? Üveydi, ama ne de olsa amcaydı.

Babaannesi ise ölmüştü. Hiç tanımamıştı onu. Sadece fotoğraflarını görmüştü. Ya babasının analığı?.. O hâlâ genç sayılırdı. Belki de babasıyla aynı yaşlardaydı. Amcası, Esra'dan olsa olsa on yaş büyüktü. Dedesini oldukça iyi hatırlıyordu, ama o da evlerine hiç gelmemişti. Daha yeni yeni kafasında bir şeyler oluşuyordu. Amcasına ve analığına konulan yasak, dedesi için de konmuştu çünkü. Kısa bir müddet, derin bir düşüncenin girdabında çırpındı. Şu an, beyninde sendromlar oluşturan düşünceyi yine beyninin girdaplarında hapsetmeye mecburdu. Babasının karşısında âdeta uykudan korkutularak uyandırılmış bir insan gibi sıçradı. Tedirgin tedirgin baktı babasının gözlerine. Derin bir nefes aldı ve toparlandı:

“Hiç merak etme sen babacığım?” diye emri tekrarlamıştı.

Aynı sahne gözlerinin önündeydi. Batmakta olan güneşin kızıl meşalelerinin tam ortasında...

Gözlerini bu ısrarlı seyirden çekti. Beynini zonklatan hadiselerden bir anlık kurtulmak için çırpındı, fakat beceremedi. Babasının tembihlerine rağmen, bozduğu kuralı hatırlamıştı. Belki de aklı ereli ilk kez bir kuralı bozmuştu. Hizmetçinin ısrarlarına dayanamayıp onlara bir gecelik izin vermişti ve yalnızdı şu an... Sıkı sıkı tembih etmişti hizmetçiye:

“Duyarlarsa incinirler. Yalnız kalmamamı istemişlerdi benden.”

Bu tavır, âdeta bir ihanet gibi şiddetli bir vicdan azabına düşürmüştü Esra'yı. Bu bir saygısızlıktı her şeyden önce ve şimdi bu yanlışın azabını çekiyordu.

Akşam; koyu, esmer bir mahmurluk içindeydi. Sokakları aydınlatan lambalar çoktan yanmıştı. Etrafı taş duvarlarla çevrili bahçe duvarlarının üzerindeki tel örgü ve onun üzerine çekilen dikenli teller sokak lambalarının yansıttığı uçuk ışıklarla parlıyor, güneş artık gökyüzünden hiçbir iz bırakmadan gözlerden yavaş yavaş kayboluyordu.

Birazdan, o da yakacaktı bahçenin lambalarını ve daha nefis bir manzara çıkacaktı gecenin bağrından...

Bahçenin giriş kapısını kilitlemişti. Emindi bundan, fakat yalnızlık içine öylesine işlemişti ki adını koyamadığı bir vehim, ürpertili anlar yaşatmaya başlamış, soluğu bile derinleşmişti farkında olmadan.

Mevsim bahardı. Çiçeklerin renkleri yeni yeni tutuşmuştu dallarında. Gecenin soluk benzinden usanmış bir stille çekip aldı gözlerini... O, yanından hiç ayırmadığı ajandası vardı yine masasının üzerinde. Genç kırlık duygularını zaman zaman dantel gibi işlemişti ajandanın sayfalarına. Şiirler ve önemli bulduğu hadiselerin esintilerini yansıtmıştı oraya. Duygularını harflerle belgeleştirmeye çalışıyordu havasında oldukça. Yine, parmakları arasında titreşen kalemni fark edip, ucunu usulca indirdi sayfanın üzerine.

Günün rengi iyice solgundu artık. Bulutlar, o hemen biraz önce yün öbeği gibi dağılan bulutlar ve güneş yoktu artık. Gece apayrı bir manzara getirmişti gözlerinin önüne... Ne tuhaf, yağmur yağıyordu şu an dışarıda. Her biri tıpkı birer gözyaşı damlası gibi düşüyordu camların üzerine. Hırçın bir rüzgâr savuruyordu onları gökyüzünde ve hoyratlaşan rüzgâr kamçılarını kullanmaya başlamıştı.

Penceresinde, görünmeyen korkunç bir elin öfkeli vuruşlarıyla şaklıyordu kamçılar. Zihni dağıldı. Düşüncesini toplayamadan kalemini usulca bıraktı ajandanın arasına. Dışarıda inanılması güç bir kasırga çıkmıştı.

Odanın lambasını yakmıştı az önce ve bahçenin göbeğinde tarihi eser görüntüsü veren direğin lambasını... Yerinden kalkmak için yekindi. Pencerenin perdelerini kapatırsa dışarının ürperti veren manzarasını görmeyecekti. Yerinden kalkıp pencereye yaklaştı. Dışarıya dehşet verici fırtınanın arasından ürpertili pırıltılar döküldü. Bahçe kapısının arkasına perçinleşti kâbuslu bakışlar.

Bir karartı vardı sanki oralarda. Kıpırdayan, kapıyı açmak için çabalayan. Muntazam bir kapıydı ve kolay açılmayacak şekilde bir yapısı vardı. Gözlerini aynı noktaya dikip bekledi. Kuşkulu bakışlar, odanın sessizliğini bozan zilin çalışıyla parladı. Bu ses, ona yanılmadığını fısıldıyordu. Yağmurun, fırtınanın arasında sabırsızca zile basan adamın kim olduğunu anlayabilmek için, biraz daha dikkatli baktı dışarıya. Hayal meyal belirtiler veren siluet halindeki görüntüyü şekillendirmek için sabırsızlandı bir müddet. Zil, ara vermeden çalışıyor; sinirleniyor, tahammülünü yitiriyordu artık.

Hizmetçi? Hayır hayır, daha çok bir erkeği andırıyordu o hayalet... Titrek nefesi, kalbinin atışlarını bile hızlandırmıştı. Yerinden kalkıp perdeleri henüz çekilmemiş olan pencereye yaklaştı. Şakırtısını biraz daha artıran yağmurun altındaki insanı seçebilmek için biraz daha gayret etti. Zilin aralıksız sesi, gürültüyü artırmıştı içeride... Dişlerini sıktı; dışarıdakinden farksız öfkeli bir rüzgâr esti çehresinde... Pencereyi açtı, artık tanımıştı onu. Bahçenin ışıkları iyice açığa çıkarmıştı çehresini. Derin bir nefes aldı. Rüzgâr, samar vurur gibi vuruyordu yağmurları suratına.

“Amcam,” diye söylendi. Yoksa hizmetçi mi söylemişti ona yalnız kaldığını? Fakat bu olamazdı. Çünkü aralarında bir sırdu bu izin... Bir ihanetin kuşkusunu hançerledi beynini. Amcası parmağını hiç çekmeden zile basıyordu hâlâ. Yağmur iyice bunaltmıştı genç adamı.

Esra, sinir harbi içinde kıvrandı bir müddet. Artık kullaklarını daha çok rahatsız etmeye başlamıştı zilin sesi. Sert bir ikaz gönderdi bahçe kapısına, azarlayıcı ve otoriter...

“Çek şu parmağını artık zilin üzerinden!”

Bu söz üzerine, genç adam zilin üzerindeki parmağını anında çekmişti. Keskin bir bakış gönderdi kanadı açık duran pencereden içeriye doğru:

“Esra, açsana şu kapıyı, fena ıslandım.”

Esra'nın öfkesi ise biraz daha çoğalmıştı:

“Ne işin var burada? Çekil git!”

Acelesi vardı. Beklemediği bir hava ile karşılaşmıştı. Sırılsıklamdı üzeri:

“Aç şu kapıyı önce. İçeride konuşuruz.”

Genç kız biraz daha yükseltti sesini:

“Biliyorsun ki sana bu kapı yasaklı. Beni daha fazla meşgul etmeden çekil git buradan.”

“Korkarsın, yalnızsın bugün.”

“Kim söyledi yalnız olduğumu sana. Hizmetlileri hesaba katmıyor musun?”

“Olmadıklarını biliyorum. Aç şu kapıyı, çok ıslandım.”

“Git dedim sana. Biraz daha ısrar edersen, polis çağırırım.”

“Ne diyeceksin polise? Amcamı içeriye almak istemiyorum mu? Güldürme insanı. Aç şu kapıyı, amcanı bu havada dışarıda bırakmak insanlık mı?”

“Bu kuralı babam koydu, ben değil. O gelince uğrarsın.”

Öfkelendi. Sıktığı yumruklarını demir kapıya indirdi hırsından.

“Hay Allah, insan amcasını yağmur altında bırakır mı hiç?! Yabancı bile olsa, insan içeri buyur eder bu şartlarda.”

“Defol dedim sana. Eğer biraz daha ısrar edersen polisi ararım.”

Umudunu kesmişti anlaşılan. Ellerini kapıdan çekip nefretle seyretti penceredeki karartıyı:

“Tamam tamam. Gidiyorum işte! Nankör kedi sen de...”

Kâbus dolu bir geceydi başlayan. Işıkları hiç söndürmedi. Vehim, dışarıda kuduran kasırgadan daha ürpertiliydi beyinde. Hizmetçi? Kafasını kurcalayan bir ihanetin esintisi körükledi öfkesini. Unutmak istiyordu. Yatağının üzerine uzandı, rahatsız dönüşlerle eritmeye çabaladı zamanı. Uyku gözlerine en koyu mahmurluklarını taşıdı, kirpikleri yorgun düşüşlerle kapandı. Dalıp dalıp devleşmiş korkularla sızdı, etrafını kontrol etti sık sık.

Gözlerinin yuvaları içinde, o ela gözbebekleri korkunç dönüşler başlatıyor, dalgaları sakinleşmiş deniz gibi, kısa bir müddet için sakinleşiyor, fakat içindeki kuruntu aynı sıkıntıları tekrarlatıyordu.

Dışarıda kamçılarını hırçınlaştıran rüzgâr artık susmuş, kasırgaların önünde savrulan yağmur dinmiş, geceyi koyu bir inilti kuşatmıştı. Küçük bir çıtırtının velveleler kopardığı odanın içinde, yüreği artık çatlayacak gibi hızlandırmıştı

vuruşlarını. Yatağının üzerinden tıpkı bir suçlu gibi iniyor, çıkarmadığı elbisesinin içinde büzülüp küçülüyor, âdeta bir hırsız edasıyla ses çıkarmamaya dikkat ediyordu... Perdeleri henüz çekilmiş odanın pencere kenarına yaklaşip titrek parmaklarıyla hafifçe aralıyor, dışarıyı keskin, tedirgin gözlerle temaşa ediyor, ortalarda kimselerin gözükmeyişi cılız bir sevinç rüzgârı estiriyor çehresinde. Emin olmak için bir daha, bir daha kontrol edip dışarıları, yeniden dönüyordu yatağına...

Ve nihayet, o gözlerinde asırlaşan korkunç gece bitmişti... Gözlerini kırpmamak için direndiği, zaman içinde zaman olan bir gece... Kalktığında uykusuzluktan beyni uyuşmuş gibiydi. Buna rağmen yine de rahatlamış, yüzündeki korku, perdesini aralamış, durulmuştu çehresi...

Bu ihtişamlı yalı, onu haddinden fazla sıkmış, incitmişti bu gece. Elini yüzünü yıkadı, makyajını tazeleyip giyindi. Güneş yeni yeni göz kırpmaya başlamıştı dünyaya. Gecenin bozuk havası çekilmiş; duru, berrak bir gökyüzüne bırakmıştı yerini. Sokağın sessizliği, bahçenin iniltisi, gözlerindeki mahmurluk kadar derin, mefluç ve sessiz bir manzara vardı baktığı her köşede. Azman kulübesine çekilmişti. Ortalarda bayatlamış bir sessizlik hâkimdi hâlâ... Bahçeye adımını ilk attığı anlarda oldukça tereddütlüydü. Etrafta kimseler yoktu. Derin derin soludu, etrafını kontrol ederken. Biraz daha rahatlamış olarak gezindi bahçede. Garaj kapısını açıp arabasını çıkardı. Bu romantik manzarayı ruhuna sindirmek için tekrar tekrar seyretti bahçeyi ve dışarıyı.

Ömründe hiç bu kadar erkenden çıkmamıştı evden... Bu sokak hiç bu kadar تنها ve kimsesiz olmamıştı. Semalar-daki alacalık hafif bir esintinin serinliğini hissettirircesine okşuyordu yüzünü.

Arabasını çıkartıp bahçe kapısını kilitledi. Arabasına binerken, yeniden kolağan etti etrafını... Sabahın iniltili sessizliğini incitti tekerlekler. Sahile doğru sürdü arabasını. Sorular, ardı arkası kesilmeyen sorular düşüyordu aklına. Aslında aylardır müthiş sıkıntılarla yaşıyordu genç kız...

Surların kuytularındaki çadır evcikler, harabeler içinde barınan insanlar ve sokak insanların çürümeye terk edildiği işler acısı izbeliklerin tutsağı olmuştu vicdanı. Bu duyarsız, vurdumduymaz ve gamsız dev şehrin; aymaz, egoist toplumların dışladığı, görmezlikten geldiği kem talih insanlar vurmıştu onu son günlerde. Kendisine kızıyordu. O da aymamıştı. Görememişti baktığını... Sorumsuz ve sınırsız harcaışı, arzularına teker teker kavuşabilme şansı... Ya sokaktakiler? Midesinin gurultusunu dindirebilmek için bir lokma ekmeği çöp bidonlarını karıştırarak bulmaya çalışan insanların da bu toplumun fertleri olduğunu idrak edemedi yaşıyanlar?.. Günlerdir işte bu dışlanmış, çaresiz insanların hayat mücadelesi vermeye çalıştıkları mevkileri, birer birer tespit edip uzaktan onların acılarını, ıstıraplarını terennüm ediyordu. Yüreği kanıyordu duyduğu acılardan.

Ne tuhaftı, bencil insanların oluşturduğu topluluklar. Bu duyarsız yaşayış... Her köşede kendileri uğruna kesilen kurbanların kanları ve ıstırapları üzerinde gezip eğlenenler, çılgın kahkahalar savuranlar... Ne yazık ki bunlar çoğunluktaydı hâlâ...

Barlar, pavyonlar, meyhaneler, diskotekler ve daha bir sürü hanelerde; eğlence, zevk ve şehvet çılgınlıklarıyla çıldıran sayısız insan... Mide fesadına uğrayacak kadar yiyenlere karşılık, çöplerden yiyecek toplayan, kaderine terk edilmiş kimsesiz çocuklar ve sokak insanları... Bu işler acısı manzaralar kamu vicdanını uyarmaya yetmemişti anlaşılan...

Ekranlarda böbürlenerek kendisini haber yapanlar, kibrin çılgınlığı içinde kasılarak ilişkilerini meşru, şeref vesilesi bir duygu gibi anlatanlar, fazilet, sevgi şefkat ve ahlak dersi verenler, insanlık hakları... Bu tip gösterişlerle ekranlarda milyonlarca insanı gözünün içine baka baka yanıltanlar, nefsi yönelişlerin dışında etrafına kör bakan insanlar, yaramaya başlamıştı Esra'yı. O, artık farkındaydı duyarsızlıklarının. Başkalarının farkında olmadıklarının farkına varmaya başlamıştı. Rahatsızdı bu yüzden. Ama o farklıydı artık... Yahut toplumların içinde nesli azalmışlardan...

Surların dibinde yatan çocuklara oldukça yakındı şu an... Saçı sakalı birbirine karışmış, elbiseleri lime lime olan insanlar vardı şu an gözlerinin önünde...

Arabasını yavaşlattı, sol kolunu açık camın çerçevesine koydu, baktığı mevkide içli bir seyirde bekledi gözleri. Tarihi üzerinde asırlaştırılan duvarların diplerine esfle baktı. Derin bir düşünce kuşatmıştı beynini. Şeridi, arkasında bıraktığı günler için geriye sardı ve ekranları takip etti, sokakları seyretti. Fazilet ve insanlık adına yapılan sahnelerin, fotoğraflarını çağırırdı beyninden, birer birer seyretti onları.

Yorgun bir gün geçirmişti. Sofradan kalkar kalkmaz odasına çekilmişti istirahat için. Kumandaya uzandı eli ve kanalları gezdi.

Dikkatini çeken bir kanalda durmuştu. Yatağının üzerine uzanmış, haberleri seyre vermişti kendisini.

Yüz elli kediye bakıyormuş bir hanım! Bu yüzden komşuları ile karakolluk olmuş. Haberlerde komşularının duyarsızlığından yakınıyordu.

Yaşlı, saçlarına aklar düşmüş bir kadın. Duygulanıyor habercinin yanında. Gözyaşlarıyla pozlar veriyor kameraya... Sesi hassas ve içli:

“Çok severim ben hayvanları. Özellikle de kedileri... Sokaklara terk edilmişlerdi bunlar. Birer birer topladım onları. Bakıcı tuttum onlar için. Yıkanır, taranırlar sık sık. Günde elli altmış kilo et yer benim yavrularım. Onlara adadım kendimi. Tek huzursuzluğum, insanların, yani komşularımın beni anlayamayışı. Rahatsız oluyorlarmış yavrularımdan... Size ne? Ben bakıyorum onlara! Ne zaman sokakta bir kedi görsem dayanmam. Alıp getireceğim ve bakacağım sağ kaldıkça.”

Ne duyarlı bir kadındı. Hayvanlar için yaşamak, onların karnını doyurmak, onlara hizmet etmekten haz almak... Fazilet timsali bir kadındı o, farklıydı. Ekrandan öyle içtenlikle izlemişti onu.

Gün geçmiyordu ki böylesine müşfik sevecen insanlara rastlanmasın... Yine haberlerden bir kesiti getiriyordu beyni. Aynı tazelikte fotoğraflar vermekteydi mazi...

Hayvanları Koruma Vakfı kurmuştu yine bir kadın... Sokakta belediyenin zehirlediği köpeklerden ve kedilerden müştekiydi. Yoğun bir mücadele içindeydi. Biraz öfkeli, haddinden fazla hadiselerin üzerine gidebilen bir duyarlılık içindeydi o da... Belediye reislerinden randevular alıyor, onlarla amansız mücadeleler içinde günler geçiriyordu. Çok seviyordu o hayvanları. Hayvanlar korunmalı ve yaşatılmalıydı ona göre. Herkesin yakalayamayacağı ölçüde bir duyarlılık içindeydi. Hatta başka vakıfları önemsemiyor, hayvanları koruma dernekleriyle saç saça, baş başa kavgalar vermekten bile çekinmiyordu. Haber oluyordu sık sık. Artık ekranlar tanımıştı onu. Sevenler, sevmeyenler vardı

onu da. İyi bir iş yapıyordu aslında. İnsan yürürken yere bakmalıydı, çünkü yeryüzü sadece insanların barındığı bir mekân değildi elbette.

Bir başka kadın, yüz kediye bakıyor, on ailenin masrafından çok daha yüksek düzeyde bir harcama yaptığını anlatıyordu haberciye. Bahçesini onlara tahsis etmişti do-laşmaları için. İki katlı dairesi, bir yurt niteliğindedi, özel bakıcıları vardı kedilerin... O da seviyordu hayvanları.

Ne kadar müşfikti insanlar... Zengin insanların, genç kızların tek başına yaşayan dulların hatta genç delikanlıların evlerini paylaştıkları, sofralarını bile onlarla paylaştıkları, onlar için kuştüyü yataklar hazırladıkları süs köpekleri vardı artık. Bu bir tutku, bu bir moda yahut vazgeçilmez bir arkadaştı artık insanlar için.

Özel doktorları vardı köpek ve kedilerin. Özel giysiler, özel mamalar getirtiliyordu başka ülkelerden. Onlar, çocuklar kadar kıymetlilerdi artık. Hayır hayır, çocuklardan bile kıymetli hatta...

Hastalandıkları vakit doktor getirtip başında gözyaşı döken arkadaşlarına bile rastlamıştı Esra. Hatta o da bir süs köpeği almaya yeltenmişti. Annesi onlardan korktuğunu, hastalık bulaştırabileceklerini söylediğinde, çok kızmıştı annesine. Fakat babası ikna etmişti onu sonunda.

“Kızım, istiyorsan köpek alalım. Bir kulübe yaptıralım bahçeye... Ona bak ve onunla ilgilen.”

“Ama herkes evlerinde bakıyor onlara baba!”

“Bizim örfümüzde ve inancımızda onların yerleri insanların yanı başı değil. Aynı sofrayı, aynı odayı paylaşmamız mümkün değil. İstiyorsan bahçemizde yer yapıp besleyebiliriz. Ben de severim köpekleri. Hatta kedileri... Bütün

hayvanları severim inan. Ama hayatımızla iç içe olacak biçimde değil...”

“Fakat babacığım!”

Evet, bu arzusu kursağında düğümlemişti Esra'nın. Ekranlarda gördüğü hayvanseverler kadar şanslı olmayışı onu üzmüştü.

Yanında köpekle dolaşan genç kızları, gençleri, ileri yaş-taki kadın ve erkekleri hayran bir gönülle seyrediyordu.

Bunların hepsi de çok güzel duygulardı elbet. Ya insanlar? Köpek ve kediler için dernekler, vakıflar kuran duyarlı insanlar, acaba şu izbeliklerde yaşamak için çırpınanlardan hiç mi haberdar değillerdi? Şu, asırların güçlkle köhneleş-tirdikleri duvarların dibinde, naylonlardan ev, çul parçala-rından yatak yapıp, izbeliklerde yaşayan yaşlıları, çocukları hiç görmemiş olabilirler miydi?

Kedilere ve köpeklere günlük altmış, seksen kilo et ye-diren hayvanseverler, insanlara düşman mıydı yoksa? Ev-lerinden kaçıp çete kuran, bali koklayan sahipsiz çocuklar ve onların yarınları? Daha ötesi, insan haysiyeti ve onuru, sokaktaki kedilerden ve köpeklerden daha mı ehemmiyet-sizdi?

Parklardaki banklarda geceleyen talihsiz çocuklar, so-kaklara bırakılan yaşlılar; demek hayvanlar kadar ilgisini çekememişti zenginlerin... Tahsilini tamamlayamayan yok-sul genç kızlar, dar gelirli gençler ve bir ekmek için dilenen, sokakta yaşam mücadelesi verenler... Üç beş kuruşa sahip olabilmek için can alacak kadar canileşenler varken, zen-ginler ve aydınlar eğlenebiliyorlarsa, hâlâ ekmekleri çöpe atanlar varsa, içki, kumar israfları, ahlaksız haneleri çoğalt-ma telaşesi her günküden fazlaysa yaşadığımız toplumda,